

DNESKA TO ROZTOČÍME, SINGLOUSKU!

Online seznamek jsou mraky. Mraky mraků. Ale já jsem objevila seznamku, kde se živí, opravdoví lidé chodí seznamovat s živými, opravdovými lidmi. Prostě opravdové retro!

VÍTEJTE. Nezadaných se najde vždycky dost!

U NÁS DOBRÝ! Seznamování nás baví.

Ty záplavy seznamek mě fascinují už dlouho. Seznamky pro náročné, nenáročné, na sex, na jednu noc, pro hezké lidi, pro osklivé lidi. Nebo třeba takzvaný sugar dating, kde si mladé krásné slečny hledají bohaté pány, kteří jim za společnost a sex nabídnou luxus, dárčky anebo dovolenou, na kterou by si samy nenašetřily. Mám pár kamarádů, kteří tráví spoustu času na seznamkách. A ano. Taky jsem se tam párkrát mrkla. Ale ta záplava smejících se nebo mračících se hlav se školou života mě vždycky spíš vyděsila. Jak si tady někdo dokáže vybrat toho pravého?

„No to je právě to,“ rozebírám to se svojí kosmetičkou. Její sedmnáctiletá dcera je na online seznamkách jako doma. Občas absolvuje i několik rande denně. To znamená, že za měsíc potká spoustu mužů, kteří se chtějí seznámit. Ale pořád nic. Není to divné?

„Já to nechápu. Představte si, že máte padesát schůzek a ani jeden z těch chlapů se vám nelíbí natolik, abyste s ním šla na rande podruhé. Mně to připadá jako nějaký sport,“ kroučí hlavou kosmetička, zatímco mi chystá hydratační masku. Ano. Je to divné, souhlasím. Ale její krásná sedmnáctiletá dcera není žádná podivinka. I já mám mezi svými (i když o něco staršími) kamarádkami takové, které v pohodě zvládnou dvě tři schůzky za večer...

„No když mám čas jen přes víkend,“ obhajuje tu frekvenci jedna z nich.

A to poznáš, který z nich je nejlepší?

„Tak nejdřív si píšete, to poznáš, jaké je.“

A když se pak vidíte?

„Tak občas se z nich nakonec vyklube pěkné exot. Ale s některými se vidím i víckrát.“

Aha. Takže spousta času stráveného dopisováním a pak zjistíš, že tam jaksi chybí ta jiskra.

„No... To jo.“

S kolika si teď píšeš?

„Se třemi.“

Zvláštní. Zjevně jsem vyrostla v jiné době, kdy ženskou duši okupoval ten pravý a jediný. Dneska je tam místa!

NÁVRAT K NORMÁLNOSTI

„Singles in Prague. Seznamka pro nezadané v Praze. Seznamovací večírky v českém a anglickém jazyce pro nezadané, navíc kde se seznámíte s nezadanými v příjemném prostředí.“

Když se mi dostane tenhle letáček do ruky, skoro nadskočím. To ještě existuje? Seznamování se s živými lidmi? A navíc úplně normálně? Bez stolečků a dvouminutového limitu, jako při speed datingu? To musím vidět!

Nejdřív se sejdou s dámou, která to celé vymyslela a založila. Klára le Cornu mě uvítá s rozzářeným úsměvem. „Chtěla jsem vytvořit hezký svět, prostředí, kde by se lidé bavili na hezkém místě a na úrovni. V době, kdy je

všechno online, jsem chtěla seznamování vrátit zpátky k normalnosti,“ vysvětluje s takovým nadšením, že se na její večírek začnu těšit.

Když se svou seznamkou začala, byla sama nezadaná. A začínala na koleni, kdy se svými dětmi házela letáky s informacemi do schránek. Taky se nebála přímého kontaktu a rozdávala je lidem na ulici nebo v kavárně. I při naší schůzce nepřestává těkat očima a rozhlížet se, kdo by mohl na její večer zavítat. „Rychle jsem pochopila, že když někoho oslovím se slovy nechcete se seznámit, mohlo by se ho to dotknout. Takže jestli někoho chci pozvat na večírek, oslovím ho s tím, že je nejspíše zadaný, ale kdyby se chtěl náhodou seznámit někdo z jeho známých... To funguje,“ vysvětlí a rovnou mi do kabelky přihodí štos letáčků.

Zatímco cizinci se osobního kontaktu nelekají a většinou se zajímají, o co jde, Češi automaticky odpovídají: „Ne, díky, nechci, já na takové akce nejsem.“ A to i přesto, že na žádné takové nikdy nebyli. Ale dobrá zpráva je, že to „ne“ vůbec nic neznamená a nakonec dorazí taky. Jeden z letáčků kdysi Klára podala na jedné společenské akci také svému současnému partnerovi. Na večírek sice nepřišel, ale na rande pozval Kláru. Takže se díky své seznamce vlastně sama seznámila.

Jak ty večírky vůbec vypadají? zajímám se.

„Většinou dorazí kolem šedesáti až sedmdesáti lidí. A pro mě je to pokaždé napínavé, protože do poslední chvíle nevím, kolik přesně bude mužů a žen. Ženy se svědomitě zaregistrují předem a přijdou, ale pánové se často objeví až na místě. Někým zázrakem to ale nakonec vždycky vyjde. Na lednovém večírku bylo dokonce 31 mužů a 31 žen. A někdy se to rozjede tak, že mi ve dvě ráno přijde fotka, že se ještě skvěle baví.“

No vida.

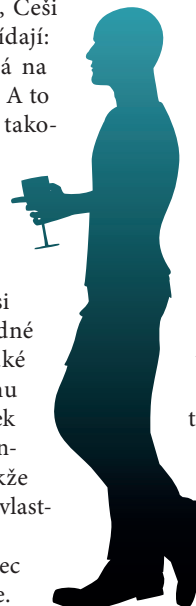
Když přijde řeč na úspěšnost seznamky, vyslechnu si pár milých příběhů, kdy to klaplo.

„Teď mi volala paní, že s partnerem, se kterým se seznámila na našem večírku, jede na dovolenou do Turecka. To mi vždycky udělá obrovskou radost. Zatím proběhlo asi pětadvacet večírků. Máme hodně párů, jednu svatbu a už druhé miminko na cestě.“

A v čem dělají ti, kteří se chtějí seznámit, nejčastější chybu?

„V nárocích nebo přílišném očekávání od ostatních. Často by to chtělo změnit přístup. Zastávám názor, že rovný rovného si hledá. A když přijde proplešlý pán s bříškem a chce štíhlou blondýnu, zůstane nejspíš sám. Stejně jako když nesportovní dáma v pětačtyřiceti čeká, že ji osloví vyrýsovaný superman.“

Na večírcích 30+ je znát trocha stresu. Zvládnout kariéru, rodinu, vztah, vydělat peníze... Všechno tohle stihnout může být někdy vyčerpávající víc, než si myslíme. Lidé na večírcích 45+

TOMBOLA. Nejdřív se seznámit a pak vyhrát!

jsou víc v klidu. Chtějí se pobavit a něco už mají za sebou. Co přijde, to přijde. „Ale 98 % těch, kteří na večírky chodí, jsou bezva. Mají odvalu a já všem dokola opakuji: žádná očekávání, žádné zklamání.“

JE TO DIVNÝ

„Hele, nechceš jít na ten seznamovací večer se mnou?“ nabídnu kamarádce, která podle mě ztrácí zbytečně moc času na těch online seznamkách.

„Já nevím... Je to divný,“ překvapí mě svým pohledem na to, co je divné a co normální. Ale nakonec souhlasí. A kývne i kamarád.

„Toho přiveďte určitě, mužů je momentálně přihlášeno méně,“ nadšeně říká Klára.

Tak jo!

Nejdřív mě hřeje takový příjemný pocit, že udělám dobrý skutek. Ale když naede den

D, vlastně se mi trochu uleví, že nepůjdu sama.

„Jsem tak nervózní,“ vypadne z kamarádky, jakmile se vidíme. Je opravdu celá pobledlá, a když si objedná kafe, klepe se jí ruka. To ale není nic proti kamarádovi, který vypadá, že každou chvíli zkolabuje. „Co kdybych tam nešel?“

Žasnu, kolik paniky může vyvolat představa, že se živí lidé setkají s živými lidmi. Přijde mi to legrační, ale když míříme ke vchodu, jsem taky trochu nervózní. Co když se na mě vrhne parta úchylů? Anebo co když si mě nikdo ani nevšimne?

„Ahoj!“ vítá nás Klára, a když uvidí kamaráda, radostně skoro poskočí.

„Vy jste pěkné! O vás bude zájem!“ pokračuje s neskrývanou radostí, až začnu mít obavy, aby ho ten zájem ještě víc nevyplašil. Každý vyfasujeme

ÚKOLY. A máte červené auto?

propisku, malé lepící srdíčko a necháme u vchodu svoji mailovou adresu. A taky kartičku pro uvítací drink. Jdeme. Nadechnu se a rozhlédnu po prostoru. Interiér restaurace nabízí příjemnou atmosféru, žádné kovové stolečky ani plastové židličky.

A ano. Sedí tu opravdoví lidé. Muži a ženy. A překvapivě se chovají úplně normálně. Posedávají u stolků, konverzují nebo postávají u baru. Když si je nenápadně prohlížím, musím uznat, že vypadají k nerozeznání od těch zadaných, kteří sem nepřišli na seznamovací večírek, ale najíst se do vedlejší restaurace. Dámy si daly záležet, těch 45 plus bych tipovala málokteré. Pánové působí zatím poněkud zaraženě, jako by tady byli víceméně náhodou, a číhají ze svých křesílek. Výjimku tvoří žoviální bonviván, který se prochází středem jako páv. Zjevně extrovert.

Dva pánové zaujali strategickou pozici na baru a snaží se nervozitu rozředit uvítacími drinky.

„Hele, ten stoleček v rohu chci,“ zavelí po chvílce rozkoukávání kamarádka a zamíří do skrytější části místnosti.

„Jdeme tam!“ souhlasí kamarád.

To snad není pravda, říkám si já.

Drink? nabídnu oběma hrdinům.

„Jo!“

DÁMY A PÁNOVÉ

Místnost se pomalu plní. Přibývá pánů v oblecích i v ležérnějším stylu, dámy jsou vyložené šik. Poklidnou atmosféru rozčeří korpulentní hlasitá žena. Tak hlasitá, že se jí trochu leknu i já, a to jsem na její straně barikády. Proč zrovna ona navštěvuje podobné večery, je zřejmé. Asi to s ní nebude snadné, ale je to

spíš výjimka potvrzující pravidlo. Já sama nemůžu spustit oči z hezké černovlásky. Proč ta se musí chodit seznamovat právě sem? A vlastně proč ne? Třeba není kdy a kde. Nebo třeba je, ale možná je únavné jen čekat, hledat, až se někdo objeví, a pak nenápadně sondovat, jestli je volný, nebo zadáný. A pak navíc věřit tomu, že sice tak úplně single není, ale mají doma takovou dohodu... a tak dále.

Proč to tedy nezkusit i tady? Na večírku, kde jsou shodou okolností všichni skutečně single?

Moji domněnku potvrzují i tři hezké blondýny na pohovce. Stejně jako černovlásky vyvracejí už jen svým vzhledem utkvělou představu. Je na seznamovací večírky chodí jen zoufalci.

„Jdu si támhle popovídat,“ upozorním své známé, kteří tiše usrkávají ze sklenice a sondují situaci. Připomínají štěňata pod vánočním stromkem, která opatrně vylezla z krabice a postupně zjišťují, že jim nehrozí žádné nebezpečí.

„No to ne! Nikam nechod!“ Přisednu k dámám.

Můžu se zeptat, vy jste na takové akci poprvé?

„My? Tak potěti... myslím,“ odpoví zvonivý smích a lámaná čeština s ruským přízvukem.

Vy jste sestry?

Výbuch smíchu.

„Ne, to ne, jsme kamarádky. Ale máme asi podobný vkus.“

„Dobrý den,“ přisedne k dámám rozevlátý gentleman v saku a rozproudí hovor.

„Dobrý den, já jsem David,“ představí se zase muž, který se uvelebí vedle mě. Je milý, kultivovaný i pohledný. Taky je na singles večírku poněkoli káté a ochotně odpovídá na všechno, co mě zajímá. Co se vztahů týká, nabídne zajímavou teorii: 45 plus je generace těch, kteří dostali mnohem více možností, než měla generace předchozí. Vdát se a mít děti přestalo být ve dvaceti tak důležité. Najednou se mohlo cestovat, podnikat, vydělávat i krachovat, budovat a poznávat. No a pak se to všechno špatně dohánělo. Musím uznat, že to dává smysl. Rozhovor plyne a já sama sebe přistihnu při tom, že se snažím působit alespoň trochu kultivovaně a „No tak to je hustý“ nahrazovat výrazy „Vážně? To je zajímavé“.

„Dámy a pánové, dobrý den!“ ozve se pořadatelka Klára, s úsměvem nás všechny přivítá a vysvětlí pravidla jednoduché hry, která bude následovat zejména za účelem toho, abychom se víc seznámili s ostatními. Mrknu na své dva přátele, kteří stále okupují stolek v rohu. Každý dostane do ruky papír s jednoduchými úkoly. Máme v místnosti najít protějšek, který má červené auto, je levák, mluví více než třemi jazyky, má domácího mazlíčka... Ovšem každou z těch otázek musí splňovat někdo jiný.

Kdo dotazník odevzdá jako první, získá cenu. Nechávám kamaráda s kamarádkou jejich osudu a vyrazím mezi lidi.

PŮJDEME TANČIT

„Máte červené auto?“

„Máte domácího mazlíčka?“

„Hrajete na hudební nástroj?“

Zatímco dámy postupují terénem bez bázně a hany, pánové většinou čekají, až je někdo osloví. No a když je dáma osloví, trochu se leknou, jako by to nečekali. Přiznám se, že jsem do dnešního dne nevěděla, že se nás žen vlastně trochu bojí. Ale jakmile navážu hovor, radostně se rozpovídají. Zjišťuju, že minimálně polovinu mužského osazenstva tvoří cizinci. Ale i se svou prostou angličtinou se bez sebe menších problémů domluví. Políčka se mi pěkně plní. Mám majitele červeného auta, cestovatele, který v loňském roce navštívil více než tři země, i majitele domácího mazlíčka. Ale levák mi stále chybí.

Jste levák? Left-handed?

Ne...

Ne...

No...

Yes!

Mám ho! Sympatický Konstantin si záplavu pozornosti vyložené vychutnává. Je sice viditelně nervózní, ale ta záminka s vyplňováním dotazníku to všechno krásně ulehčuje. Jak se ukáže, rád by si tady našel nejen partnerku do života, ale také pro

latinskoamerické tance. Bývalému profesionálnímu tanečníkovi se v Praze líbí, ale ten tanec mu chybí. V tom nemůžu sloužit, ale vzpomenu na svoji kamarádku zapomenutou v rohu, která se kdysi tanci také profesionálně věnovala. Podívám se tím směrem a žasnu. Roh je prázdný! Štěňata buď utekla, nebo se stačtečně vrhla do terénu. Bloumám místností. A vida! Kamarád sedí u té hezké černovlásky a vypadá to, že s ní skutečně mluví! Kamarádku najdu až o pár chvil později.

Máš leváka?

No jasně, Konstantin. Domluvili jsme se, že možná půjdeme tančit.

Tak bezva!

PŘÍŠTĚ NA LODI!

Večer se chýlí ke konci. U stolků posedává pár dvojic zabraných do hovoru. Blíží se jedenáctá hodina! Na to, že večírek začal v sedm, to uteklo hodně rychle. Až teď zjistím, jak jsem unavená a bolí mě nohy. Vděčně usednu do uvolněného křesílka. Postupně přisedne kamarád (číslo na tu černovlásku má), David, ten extrovertní bonvíván a taky veselý chlapík, který se představí jako Ivan. Na seznamovací večírek přijel až z Chomutova, ale brzy se přestěhuje do Prahy. Původem je z Chorvatska a jeho veselá povaha a optimistický pohled na život mi vracejí vynaloženou energii. Chorvatsko je krásná země, ale i tady je krásně. A Chomutov je taky moc hezké místo. Vážně.

Extrovertní bonvíván občas něco přihodí, ale svoji masku vládce salonů už i on odložil. Po chvíli přisedne kamarádka, místnost se vyprazdňuje, až si všimnu, že jsme tu skoro poslední. Na první pohled musíme vypadat jako parta známých, co se po čase sešla na skleničku.

Tak co? Uvidíme se příště?

No jasně, zavěšl Ivan. Příští večírek je na lodi!

Ale to je pro kategorii třicet plus.

To nevádí, to nám je taky, ne?

Tak příště na lodi. Ale nesmíme si do té doby nikoho najít, abychom byli single, platí?

Platí! ■

marta.fenclova@mfdnes.cz

